

Isabelle Wéry

KICSONTOZOTT MARILYN

Beavatási tündérajáték

TYPOTEX

Az Európai Unió
Kreatív Európa programjának
társfinanszírozásával

Az Európai Bizottság támogatást nyújtott ennek a projektnek a költségeihez. Ez a kiadvány a szerző nézeteit tükrözi, és az Európai Bizottság nem tehető felelőssé az abban foglaltak bármilyen felhasználásáért.

Isabelle Wéry: *Marilyn désossée*

Copyright © maelstrÖm reEvolution

Published by maelstrÖm reEvolution

All rights reserved.

Hungarian translation © Király Katalin, 2020

Hungarian edition © Typotex, Budapest, 2020

Engedély nélkül semmilyen formában nem másolható!

TYPOTEX VILÁGIRODALOM

ISSN 2064-2989

ISBN 978 963 493 041 9

Kedves Olvasó!

Köszönjük, hogy kínálatunkból választott olvasnivalót!

Újabb kiadványainkról, akcióinkról a www.typotex.hu

és a facebook.com/typotexkiado oldalakon értesülhet.

Typotex Kiadó

Alapította Votisky Zsuzsa, 1989

A kiadó az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

Felelős vezető: Németh Kinga

Főszerkesztő: Horváth Balázs

Felelős szerkesztő: Károlyi Dóra

Tipográfia és borítóterv: Kiss Barnabás

Nyomta és kötötte: Generál Nyomda Kft., Szeged

Felelős vezető: Hunya Ágnes

Christophe Biesmansnak.
Olivier Wérynek.

Egy férfi tántorog előre egyik ajtótól a másikig, és elenyészik a levegőben: „Mindaz, amit neked mondhatok, annyi, hogy illékonyak vagyunk, szálakból sodort fénylények.” Minden beavatásnak mondott út magába foglalja ezeket a küszöböket és ajtókat, ahol maga az átalakulás alakul át, és ahol megváltoztatjuk az eljövendőt a „világórák”, a pokol körei vagy egy utazás állomásai nyomán, amelyek folyvást változtatják a lépcsőfokokat, a formákat és a kiáltásokat. Az állati üvöltéstől az elemek és részecskék szűküléséig.

Gilles Deleuze és Félix Guattari: *Ezer fennsík*

*Ő itt Marilyn Focky.
Amióta az eszemet tudom,
Ő mindig is itt volt,
A nyomomban loholt.*

*Én meg Marilyn Turkey,
Az, aki ír.
Marilyn meg Marilyn. Ciki.
Ilyen az élet.*

*Elmezavar. Elidegenedés. Skizó.
Gázos izék.*

Pulyka meg Baszki.

Marilyn meg Marilyn.

Kuss...

ELSŐ CSOMÓ:

6–8 éves vagyok

SZERELMEM,

*Bimbózón, 6–8 évesen
Írom neked első leveletem.
Még nem is ismerlek.
Sosem láttalak.
Nem is sejtéd, hogy létezem.
De én vigyázok ránk.
Gondolok ránk.
Felkészülök arra, hogy szeresselek.
Hogy hozzád menjek.
És neked adjam csodás asszonyi testem.
Imádlak.*

Marilyn Turkey

SZERELMEM!

Beszéljünk nyíltan.

Hosszú, fehér menyasszonyi ruhát akarok.

Alatta fehér csipkebody lesz rajtam, ráfeszül csodás asszonyi testemre. Igen, olyan teljesen testhezálló, kicsit hasonlít ahhoz, amelyet tesiórán viselek. Csakhogy a tesziórait, azt utálom. Bevág a fenekembe, a csülköm meg tök csupasz. 2 meztelen virgácsomat látva nagyon ciki cigánykerekezni, spárgázni, bukfencezni; folyton az orrom előtt ugrálnak, a mozdulataimat, a koncentrációmát valamiféle kusza testi zűrzavarba gabalyítják, csapkodó, dagadt fehér hurkák. Miért kell közszemlére tennem az egész osztály előtt azokat a testrészeimet, amelyeket neked tartogatok?

De a fehér csipkebody, az egészen más lapra tartozik. Meg aztán mostantól a házasságunkig nyoma sem marad a malaccsülkeimnek; most még rusnya gyurmadarabka vagyok, se fejem, se farkam, de csak várd ki, Szerelmem, várd ki a végét...

Az egyetlen kérdés, amin rágódom, a rizs.

Jól megnéztem magamnak ezt a rizsdolgot Baba néni esküvőjén...

Hát rizsből aztán mindenhová jutott, fogadni mernék, hogy még a legfontosabb lyukba is. Képzelheted azt a nászészakát, amelyet ezekkel a ragacsos rizsszemekkel kellett eltöltenie, beletapadtak az alapozójába, a benőtt körmei alá, és ki tudja, bizony, talán egy kicsike, iciri-piciri rizsszem oda is behatolt, ahová nem kellett volna! Ó, egy közönséges, narancssárga dobozos Uncle Ben-féle rizsszem... Amely besurran a legédesebb rejtekedbe életed legszebb napján.

Látod, őszinte akarok lenni hozzád.

Sokat gondolkodom.

Éber leszek.

A véletlen semmiképpen sem befolyásolhatja szerelmünk tökéletességét.

Marilyn T.

Egy másik levél: A HÁZAM

Tudod, mi az a „milánói szelet”?

Nem téveszted össze a „milánói bordá”-val, ugye?

Nem. A milánói szelet egy olasz parfétorta, 3 különböző ízzel.

3 réteg, 3 illat, a tetejét pedig cukrozott mogyoródarabkákkal hintik meg.

Nagyon-nagyon fincsi. Néha eszem ilyet az olasz étteremben.

Nahát, az én házam egy milánói szelet: 3 szint, 3 illat és egy lapos tető, ahová a madár-mogyorók szoktak letelepedni.

Na, akkor:

ALAGSOR

A pince, a garázs és a mosókonyha.

És ami az illatot illeti, mindenhol eléggé bűzlik. A házam pocakját átszövő bélcsővek miatt. Néha zörömbölést hallok a vízvezetékéből, de lehet, hogy azok a picurka állatkák tehetnek róla, amelyek az én házam legmélyét választották lakóhelyül. Azt mondják, a csőrendszerben eleven kígyók vannak. Azt mondják, nem messze tőlünk előfordult már, hogy egy kígyó megnyalta valakinek a fenekét, aki a végécsészén ült. Képzelheted...! Így hát miközben nyugiban meghúszom magam a fürdőkádban, fogalmam sincs, mi minden történhet velem. Aminek kivédhetetlenül meg kell történnie. Ami MEG FOG TÖRTÉNNI, mert én NEM vagyok olyan, mit más, és valami fontos történik MAJD velem. Érzem. Tudom.

A mosókonyhában

van egy fagyasztó, egy mosógép és egy orgona.

Tudok orgonán játszani. Ami azt illeti, zenélni rettentő könnyű: elég, ha az ujjaidat a megfelelő helyre teszed a megfelelő pil-

lanatban. Így hát olyasvalakinek, aki olyan pontos és alapos, mint én, elég könnyű. És az orgonán, azon játszom. Főleg a Mária Avéját. Van hozzá tehetségem. Ez igaz. Amikor játszom, az még a fagyasztóban lévő halakat is megrendíti. Mondhatnám, felkavarja. Zenei fenség fakad ebből a fekete-fehér orgonából – ez is bűzlik, szellőzetlen szájszagot áraszt –, és érzelmek tűzijátékát robbantja ki, felkavarva bárki testét-lelkét, aki csak él. És a Mária Avéja, az nem semmi, ugye? Úgy tűnik, ez olyan vallásos izé. Az apám meg azt mondta: „Látod, a vallásnak is vannak jó oldalai!” És ez megzavart. De tényleg. Mert én közben tökre vallásellenes lettem. És NEM AKAROK elsőáldozó lenni. A pap miatt. A templomban olyan történeteket mesél, amelyekről sírni támad kedvem, és ha sírok, még gyengébb leszek, és bármit beszopok, amit csak a pap akar, annyira vágyom arra, hogy higgyek valamiben, ami biztonságot ad. Ó, micsoda belső küzdelem! Meg hogy mindig kedvesnek kell lennünk azokhoz is, akik szemetek velünk... Hát ez gáz! Ettől kiborulok, de tényleg. Oda kellene adnom a kedvenc tollamat az öcsémnek, pedig az agyamra megy?!! Hát nem. Pofont, azt igen. Az öcsémnek, a papnak! Szemet szemért, fogat fogért, a tollam nálam marad, te szórakozzál az autóiddal! Húzz el, vízfejű!

Igen. „VÍZFEJŰ.”

Miközben a vizek csurig töltik az 1. szint csőrendszerét, a víz csurig tölti az öcsém fejét is. Szegény kicsike, nincs szerencséje. A doki volt az, aki azt mondta anyámnak, hogy „a gyereknek nagy a feje”. Nagyon is jól láttam, hogy anyám egyáltalán nem értékelte. Én viszont töviről hegyire megvizsgáltam az

öcsémén valamennyi varratot-kutacsot, de nem vettem észre semmi szokatlant. Hát igen, jó nagy a feje, de nem hallani belőle plitty-plattyot, mint egy vízzel teli bójából. Ráaadásul az öcsém normálisan pisil, normálisan sír, normálisan folyik a nyála, izzad. De ha egyszer a doki azt mondta...

Én viszont a mosókonyha mélységeiből fennen hangoztatom a máriás Avékat házam mind3 szintjének a füle hallatára. És a zene megszelídíti az otthonokat... A zeném enyhíti az izzadásomat... A zeném úgy köröz a fejemben, mint egy albatrosz...

„8. 9. 8. 6. 8. 9. 8. 6. 11. 9. ...”

Az alagsorban.

Ott van a garázs is.

Ami persze búzlik. Ami polcról polcra mindenféle emlékműtyürt rejt.

Ócska hamutartókat, biciklipumpákat, keresztrejtvényeket, disznó filmeket...

Szerelmem!

Ha majd a karodban tartasz, őrült jó lesz.

Teljes hosszadban magadhoz szorítod asszonyi testemet...

Bőröd az enyémhez tapad,

Mint mályvacukor.

Jól megleszünk.

Vörös csókok raja nyargal szét a nyakamtól;

Füled mélyén döngicsél az én titkos nyelvem,

Amiből csak egy cseppet értesz,

És azt mondom majd:

„Találd ki, kicsim, találd ki, mit mondom.”

Feldúlt, mámoros arcod
Fenséges apró görcsökbe rándul.
Jól megleszünk.
Virágelixírral telnek meg a poharaink.
Jobb mancsod cseppenként tölti a drága nektárt
Kitárt csőrömbe...
Ha megfognám? Ha elereszteném... Ha én...
Lüktető torkodat... Én... én... én.
Basszus. Basszus.

A FÖLDSZINT

Itt van a házam főbejárata.
A hall, az előszoba, a folyosó, az átjáró, a torok, a gégecső, útke-
resztveződés, sétány, a járat, ahol az ember járhat.
Itt hideg van. Nyirkos. Nem nagyon bűzlik. Kivéve, ha eldugul
a csatornarendszer. A padlót rideg fehér csempe borítja.
SOSEM szeretnék itt tanyázni. SOSEM fogom meghívni ide a barát-
nőmet.
Az egyetlen, amit szeretek itt, az a hall, amikor minden ajtó tárva-
nyitva, beözönlik a fény, és tüzes táncot lejt a padlólap rideg
fehérségén. Aztapaszta, olyankor csak úgy szökdécselnek
rajta a lángok, a nappali fények kacszáznak, mint kavics
a folyvást gőzölgő tócsán. Aztapaszta, olyankor mindenfélét
látok, filmeket látok a padlólap rideg fehérjén: Leviatánt,
Belzebubot, Puckot, Szerafinát, a Sárkányasszonyt, mind
ott bujálkodnak végeláthatatlanul.
Nem csatlakozom a táncaikhoz.
Nézek.
Ott maradok.
Nem mozdulok.

Eltelve a látvánnyal, mert hagyják, hogy nézzem őket.

Átkaroltam a nyári hajnalt.

Én ifjú katonám, szájtátva...

Látod az életem? Látod-e?

Még mindig a földszinten, a konyha.

Hát persze, a konyha!

(Ez is itt van a földszinten, ami nekem vörös posztó...)

Fenn a konyhaszekrényen autós magazinok.

Vörös autókban ülő nők fotói.

Piros aranyhal gömbakvárium a munkalapon.

A tesója, a másik már elpusztult, öngyilkos lett.

Kivetette magát a gömbakváriumból.

Szétloccsant a padlón, mint egy piros tojássárgája.

Sírtam.

A kanári is elpusztult.

Kiszabadult a kalitkájából, megpróbáltuk elkapni, és kitörtük
a nyakát.

Törött nyak.

Halál. Madár.

Az is sárga.

Mint a hal-tojás.

Ó, mennyi szép szín itt a konyhában! Ó, mennyi tarkabarka szag
árad a konyhán készülő ételekből: pizza, kenyerek, sárgabara-
rackos gofrik, almatorták, banános palacsinták... A szagok
egymás után sorjáznak, de nem egyformák... A döglött kaná-
rik-aranyhalak, a csontos sonka csontja, a csirke csontváza...
Minden mindenben.

Angol teát készítek magamnak.

Tejjel. Tehénből, na mindegy. Egy szekrény legmélyén bukkantam rá az angol nyelvkönyvem IGAZI cup of tea-jére; elfeledett csésze, divatjamúlt csésze az unalomig elcsépett kávécsészek között. Én meg a feledés mélyéről előásott cup of tea-t teletöltöttem teafűtől illatos vízzel és tejjel. Tehéntejjel, na mindegy. A halványbarnás folyadék kesernyéssé vált. Én meg csak ábrándoztam az összes Angliusföldről, az összes „Yes, with pleasure”-ről, az összes hú-de-fekete holló lakta briton szigetről, ott ábrándoztam a szarvasgombával töltött pulykás, mentatortás és narancsos csokoládés karácsony estéről...

„Is Mrs. Smith home?

– No, she’s dead. In the little kitchen.

– Colonel Moutard, where is Colonel Moutard??!”

Amikor befut az anyám, kis híján lepuffantom, úgy bámul rám, a teámra és a britonomra, amiből kukkot sem ért. A tej, a citrom, a füves és kesernyés illat... No, Mummy, nem nyomtam kokót, hernyót vagy varázsgombát... Citrom a teához. Lemon tea. Milk tea. Du ju understood. She can’t. She cooks. Pure cooking. Pure home.

A macska is elpusztult.

Merev volt, tök merev, megérintettem. Én találtam meg. A kosarában fekvé, mint maradék szardínia a konzervdobozában. Na és ott vagyok, hasamon a halottammal. És mit akarsz, mit kezdesz ezzel a döggel, ami úgy megkeményedett, mint a szikkadt kenyér? Ott maradsz mellette, csak annyit szeretnél, hogy megértsd: honnan jön? Hová tart? És elsősorban, mi ez az egész? És akkor bedugod az egyik ujjad a cica sejhajliklukába, éppen mint egy hőmérőt, hogy megtudd, még mindig meleg van-e az alagútban. Aztán eszedbe

jut, hogy a macska tök magányosan halt meg. Megnézed, megette-e a kajáját, vagy sem. Érzed, hogy nem is bűzlik annyira.

Utána sírsz.

Egy darabig.

Amikor az anya befut, kivágja a dögöt a kukába.

Az öcsém meg én fellázadunk. A szemeteszsák hasadékán át kipiszkáljuk a macskát, és megint előttünk fekszük.

Eltemetjük.

Mint a királynőket. Mint az államelnököket. Mint a belgák királyát.

Megtesszük. Hatalmas pompával.

Az öcsém a plüssnyulát fogja, és bámulja a dögmacskát.

Mindketten érezzük, hogy meghatározó pillanatot élünk át.

És az élet forog tovább.

Az élet megy tovább, a cicák, a puha nyuszik pedig hallgatnak.

Amint vége a temetésnek, felpattanok a bringámra és útnak indulok.

Ó, Szerelmem...

A biciklim narancssárga.

Főleg olyankor bírom, amikor piknikezni indulunk, Coraly meg én.

Tekerünk, tekerünk a lét túlvégéig, megállunk egy kicsit, a kajánkat kitesszük a csupasz földre, eszünk és kereket oldunk.

Coraly az én vicces barátnőm. Vele aztán lehet álmodozni. Szuperül rajzol, a papája meg építész. Van egy nővére, egy bátyja.

Ők zen bármitől megvédik az ő Coralyjukat. Mmmm... Egy nővért én is nagyon bírnék. A bátyjának van egy lehajtható tetejű piros sportkocsija. A verda akkorka, mint egy végbélkúp, de repeszt, mint villám a sötét éjszakában. A báty nem

túl jó fej, és anyám nem akarja, hogy beüljek a kocsijába. A pasi néha azon is dühöng, hogy Coralyt kell keresgélnie akárhol, és tutira jobban bírná, ha leszállnának róla, és elhúzhatna a csajokhoz. Énrám rám se néz. Felőtt.

Coralynak van egy zsemleszőke kiskutyája, a feje tetején masnival, úgy utálom. Utálom, hogy nyelves puszit is ad neki és nekem nem, és amikor odafekszik közénk, amikor ott alszom, jól megcsípem neki a gojócskáit, hogy megértse, hogy ott bűzlik közte és köztem, és menjen a francba...

Nem, Szerelmem,
Te nem vagy ebben a kutyában.
Hol vagy, Szerelmem?

...A kutya élesen csakhol, amikor belecsípek, eltakarodik, visszajön. Úgy tekereg, mint egy csecsemő, ha fáj a pocakja. Gyűlölöm. Ettől eltekintve, Coraly háza CSÚCS. Az apja építész, azért. Errefelé a falvakban minden háznak 4 uncsi homlokzata van, és nincs túl sok tere a meglepetésnek, az eredetiségnek és a váratlan dolgoknak. Coralynál minden más: a hallokat és égbe szökő galériákat egymásba fonó folyosók meg Coraly fantasztikus szobája. Padlószőnyege van neki. Nálam linó van. Én padlószőnyegről ábrándoztam, neki pedig van. Hatalmas matrac, 6-an is elférnek rajta, ha akarja, a padlószőnyeg hívogató és jól szigetel. Anyám azt mondja: „Az atkák!” Füttyülök rá, Mama, még csak nem is látni őket, olyan picikék az atkák.

Az erőszak gyengéd egy szőnyegpadlóágyban. Pihepuha. Szóval a bringás pikniken Coralyval asszonyi sorsunkról beszélgetünk:

„Coraly, én leginkább a harisnyától tartok.